

POSTANOWIENIE

30 stycznia 2024 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Małgorzata Manowska

na posiedzeniu niejawnym 30 stycznia 2024 r. w Warszawie
w sprawie z powództwa K. M.
przeciwko Województwu Łódzkiemu
o zapłatę,
na skutek skargi kasacyjnej Województwa Łódzkiego
od wyroku Sądu Okręgowego w Łodzi
z 13 marca 2023 r., III Ca 1077/22,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 15 marca 2022 r. Sąd Rejonowy dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi zasądził od Województwa Łódzkiego na rzecz K. M. kwotę 64 392 złotych oraz orzekł o odsetkach ustawowych.

Apelację strony pozwanej od wyroku Sądu pierwszej instancji wyrokiem z 13 marca 2023 r. Sąd Okręgowy w Łodzi oddalił.

Od wyroku Sądu drugiej instancji strona pozwana wniosła skargę kasacyjną, wskazując na potrzebę wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.), odnoszących się do wykładni art. 177 § 1 pkt 1 k.p.c. dotyczącego zawieszenia postępowania w sytuacji gdy rozstrzygnięcie sprawy zależy od wyniku

innego toczącego się postępowania cywilnego a w niniejszej sprawie istniały podstawy przemawiające za zawieszeniem postępowania.

Skarżący wskazał również na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.), gdyż uwzględnione zostało powództwo o odszkodowanie za bezumowne korzystanie z nieruchomości, mimo iż w świetle zasad współżycia społecznego uregulowanych w art. 5 k.c. powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie. Zdaniem skarżącego również naruszenie art. 230 k.c. w zw. z art. 225 i 224 § 2 k.c. wskazuje na oczywistą zasadność skargi. Skarżący również zarzucił naruszenie przepisów postępowania, które mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy, gdyż sąd pierwszej instancji pominął wniosek dowodowy o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego z zakresu inwentaryzacji architektoniczno-budowlanej, jak również o wydanie opinii uzupełniającej w zakresie tzw. pustostanów, mimo iż wnioski te nie były spóźnione bowiem potrzeba ich zgłoszenia wynikła później, w związku z czym doszło do nierozpoznania istoty sprawy przez co naruszony został przez Sąd drugiej instancji art. 386 § 4 k.p.c. przez nieuchylenie zaskarżonego wyroku i nieprzekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Nakładając na skarżącego obowiązek wskazania i uzasadnienia oznaczonej przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, ustawodawca zagwarantował, że skarga kasacyjna, jako nadzwyczajny środek zaskarżenia prawomocnych orzeczeń, będzie realizować funkcje publicznoprawne. Ograniczenie ilości przesłanek, wskazanych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. ma zapewnić, że przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ustrojowo i procesowo będzie uzasadnione jedynie w tych przypadkach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne, a skarga nie stanie się instrumentem wykorzystywanym w każdej jednostkowej sprawie. Ostatecznie, nie

w każdej sprawie skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania. W przeciwnym razie Sąd Najwyższy stałby się, wbrew obowiązującym przepisom, sądem trzeciej instancji, a nie jest przecież jego zadaniem dokonywanie korekty ewentualnych błędów w zakresie stosowania, czy też wykładni prawa, w każdej indywidualnej sprawie.

Powołując się na oczywistą zasadność skargi (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.), strona powinna przedstawić stosowną argumentację prawną zmierzającą do wykazania kwalifikowanego, ewidentnego naruszenia wskazanych przez nią przepisów prawa, możliwego do stwierdzenia bez merytorycznej analizy zaskarżonego wyroku oraz podstaw kasacyjnych (zob. postanowienia SN: z 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49 i z 11 sierpnia 2011 r., IV CSK 163/11).

Natomiast powołanie się na potrzebę wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów wymaga wskazania przepisu prawa, którego wykładnia budzi wątpliwości, określenia zakresu koniecznej wykładni, wykazania, że wątpliwości interpretacyjne mają poważny charakter i wymagają zajęcia stanowiska przez Sąd Najwyższy, a jeżeli podstawą wniosku w tym zakresie jest twierdzenie o występujących w orzecznictwie sądowym rozbieżnościach wynikających z dokonywania przez sądy różnej wykładni przepisu, konieczne jest wskazanie rozbieżnych orzeczeń, dokonanie ich analizy i wykazanie, że rozbieżność wynika z różnej wykładni przepisu (zob. np. postanowienia SN: z 15 października 2002 r., II CZ 102/02; z 28 marca 2007 r., II CSK 84/07; z 12 grudnia 2008 r., II PK 220/08; z 24 lutego 2012 r., II PK 274/11; z 15 kwietnia 2021 r., IV CSK 617/20). Ponadto wskazane przez skarżącego rozbieżności powinny dotyczyć identycznych lub podobnych stanów faktycznych, które należy przytoczyć (zob. postanowienia SN z dnia 13 czerwca 2008 r., III CSK 104/08, z dnia 26 czerwca 2015 r., III CSK 77/15, z dnia 20 maja 2016 r., V CSK 692/15, z dnia 23 maja 2018 r., I CSK 31/18).

Skarżący powyższymi wymaganiami nie sprostał, o możliwości zawieszenia postępowania do czasu prawomocnego zakończenia innego postępowania cywilnego wypowiedział się Sąd Najwyższy wskazując, że do zawieszenia może

dojść, gdy wydane w nim orzeczenie będzie miało charakter prejudykatu a ponadto decyzję w tym zakresie pozostawiono ocenie Sądu, przed którym toczy się postępowanie, zaś zawieszenie winno być również uzasadnione względami celowości (zob. wyrok z 17 maja 2017 r., V CSK 494/16). Ponadto wskazane przez stronę skarżącą orzeczenia dotyczą innych stanów faktycznych, co stwierdza sam skarżący (s. 21 skargi).

Treść uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie przekonuje o jej oczywistej zasadności. Okoliczności wskazane przez skarżącego nie usprawiedliwiają takiej oceny zaskarżonego orzeczenia. Sąd Najwyższy nie dopatrywał się rażącego naruszenia powołanych przepisów, widocznego *prima facie*. Brak jest jakichkolwiek podstaw, aby twierdzić, że w niniejszej sprawie doszło do oczywistego naruszenia prawa. Sąd drugiej instancji wskazał, że kluczowym było wykazanie zarówno okresu jak i dokładnej części nieruchomości, z której pozwany faktycznie korzystał z równoczesnym przedstawieniem analogicznych danych co do drugiego z posiadaczy nieruchomości. Jeśli bowiem posiadacz samoistny, który nie jest właścicielem oddał część rzeczy w posiadanie zależne, zaś z części korzysta nadal (co w niniejszej sprawie jest bezsporne) to zachowuje nadal legitymację procesową bierną w procesie właściciela o wynagrodzenie za korzystanie z jego nieruchomości na gruncie art. 225 k.c. w zw. z art. 224 § 2 k.c.

Z tych przyczyn Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c.

[SOP]

(r.g.)

